

oraz Wojskowej Służby Falek
Toruń, ul. Podmurna 93
186, e-mail: archAK@um.torun.pl
FGON 870502736

2003-D.K. - zmiana nazwy

MEMORIAŁ

Generał Marii Wittek

++ fot. (Koszał) VM AK
KONONOWICZ Jrema KG

ps. "Nomo"

BJP

(1910-1963)

35M/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — KONONOWICZ Irene

35M/WSK

I/1. Relacja *№ 16, 5-1-16*

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora *✓ k-15-1*

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację —

III/1 — Materiały dotyczące rodziny relatora —

III/2 — Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 — Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III/4 — Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne...

IV. Korespondencja —

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓

VI. Fotografie *✓ ksero pkt I, s. 1, 3*

I₁ Relacja

- Biogram oprac. przez M. Sulejā i W. Misztala, 2001, mps, rkps, oryg., k. 2, s. 1-2
- Biogram oprac. przez M. Sulejā (niepełniomy), 2002, mps, kopia, k. 3, s. 3-5
- Biogram oprac. przez H. Kozłotowā, 2005, mps, kopia, k. 5, s. 6-10
- Biogram oprac. przez E. Zawackā i D. Kroup do I tomu „Stowiska kobiet odznaczonych VM” z uwagami prof. T. Friedel, 2005, mps, rkps, oryg., k. 3, s. 11-13
- Biogram oprac. przez E. Zawackā i D. Kroup do II tomu „Stowiska kobiet odznaczonych VM”. 2005, mps, rkps, oryg., k. 3, s. 14-16

Pracownicy M. Sulej i W. Miśtel

11. dz. 1754/WSK-412/07/
w brykacz 128/

MS 29 VI 2007 I
4/1

SU 01/37

rodz. Leski

b. stopień dow. nauk literat.

KONONOWICZ

Irena KONONOWICZ

ps. Nono

(1910 - 1969)

Urodziła się 14.04.1910r. w Łasku jako córka Franciszka i Anny.

Maturę uzyskała w Łodzi w 1929r. Następnie, w latach 1928-1937, studiowała na Wydziale Lekarskim UW. Dyplom lekarza otrzymała 7.07.1940r.

W latach 1938-1939 pracowała jako lekarz-lustrator punktów akcji letniej dla dzieci w woj. warszawskim, a latem 1940r. tę samą funkcję pełniła na półkoloniach dla dzieci praskich na Okęciu i Kole. Od 22.01.1940r. do 1.05.1940r. odbywała jako asystent staż na Oddziale Chorób Wewnętrznych, a od 1.05.1940r. do 7.10.1940r. na Oddziale Chirurgicznym Szpitala Dzieciątka Jezus.

9.10.1940r. została aresztowana w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3 i uwięziona na Pawiaku. Przebywała tam do 29.07.1944r. Od lipca 1941r. pracowała w kolumnie sanitarnej Pawiaka. Była jednym z kilku lekarzy więźniów, którzy wchodzili w skład siatki wewnętrznej komórki więziennej, krypt. „25” (Wydział IV BIP KG AK). Oprócz niej w konspiracji Pawiaka spośród lekarzy-więźniów uczestniczyli: Anna Czuperska, Krystyna Ossowska, Anna Sipowicz, Felicjan Loth, Zygmunt Śliwicki. Na potrzeby konspiracji używała pseudonimu Nono. Była bardzo lubiana przez więźniów. Uczestniczyła w przygotowywaniu ucieczek więźniów zagrożonych karą śmierci. 29.07.1944r. została wywieziona do Ravensbruck. Tam, a następnie w Ludwigsfelde-Spandau przebywała do 2.05.1945r. Łącznie spędziła w niemieckich więzieniach i obozach koncentracyjnych 4 lata i 7 miesięcy. 25.05.1945r. wyjechała z Niemiec do Polski.

Po powrocie do Warszawy zamieszkała w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3. 1.09.1945r. rozpoczęła pracę jako asystent-stażysta na Oddziale Położniczo-

Ginekologicznym Szpitala Wolskiego. W 1946r. odbyła roczną asystenturę na Oddziale Wewnętrznym tego szpitala dla zdobycia podstaw do specjalizowania się w radiologii gruźlicy. Pracowała naukowo w zakresie badań bronchograficznych, w szczególności badań nad gruźlicą oskrzeli. Pracowała także dodatkowo 3 godziny dziennie w IX Ośrodku Zdrowia.

Społecznie udzielała się w Polskim Towarzystwie Badań nad Gruźlicą, w Związku Zawodowym Służby Zdrowia, w Warszawskim Towarzystwie Lekarskim oraz w Polskim Towarzystwie Radiologicznym.

Nie należała do żadnej partii politycznej. W lipcu 1947r. wstąpiła do Polskiego Związku b. Więźniów Politycznych Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych.

Wskutek długiego pobytu w więzieniach i obozach miała bardzo nadwyreżone zdrowie. W „Arkuszu zgłoszeniowym” do Urzędu Wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego) w Warszawie pisała w kwietniu 1950r.: *„Po okresie obozów koncentracyjnych i więzienia - ogólne upośledzenie zdrowia zwiększone przepracowaniem. Nieżyty dróg oddechowych (po gazowych dezynsekcjach w obozach), chroniczne zapalenie zatok, upośledzenie pamięci, zmiany induracyjne w płucu lewym, dolegliwości układu krążenia i trawiennego, zmiany zniekształcające stawów kolanowych utrudniające chodzenie.”*

Nie wyszła za mąż.

Zmarła 20.03.1969r.

10.01.1970r. odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari nr 13602 przez władze RP na Uchodźstwie (Komisja Weryfikacyjna AK w Londynie), jako dr med. kpt. Kononowicz Krystyna, ps. Nono.

Źródła:

A ZG ZKRP i BWP, sygn. 30601.

GBL, ao. Ireny Kononowicz.

DW UdsKiOR, Spis Kawalerów Orderu Wojennego Virtuti Militari nadanego w czasie II wojny światowej 1939-1945, MSWojsk. (Londyn) 1988, t. 1, s. 78.

Domańska R., Pawiak był etapem, Warszawa 1987, s. 102,208,480.

Mazur G., Biuro Informacji i Propagandy SZP-ZWZ-AK 1939-1945, Warszawa 1987, s. 148.

Uzupełniony

Irena KONONOWICZ MS

Urodziła się 14 kwietnia 1910 r. w Łasku jako córka Franciszka i Anny z Mełczyńskich.

Maturę uzyskała w Łasku w 1929 r. Następnie studiowała na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Absolutorium uzyskała w dniu 17 stycznia 1938 r. a dyplom lekarski 9 stycznia 1940 r.

W latach 1938-1939 pracowała jako lekarz-lustrator punktów akcji letniej dla dzieci w woj. warszawskim, a latem 1940 r. tę samą funkcję pełniła na półkoloniach dla dzieci praskich na Okęciu i Kole. Od 22 stycznia 1940 r. do 1 maja 1940 r. odbywała jako asystent staż na Oddziale Chorób Wewnętrznych, a od 1 maja 1940 r. do 7 października 1940 r. na Oddziale Chirurgicznym Szpitala Dzieciątka Jezus.

W jej aktach studenckich znajduje się dokument – znak ponurego czasu w którym rozpoczynała służbę lekarską. Jest to tzw. „Orzeczenie w miejscu przysięgi” podpisane przez nią 21 lutego 1940 r. a brzmi ono następująco: „Orzekam w miejscu przysięgi, że jestem czysto aryjskiego pochodzenia, czyli, że pomiędzy czterema moimi przodkami po stronie ojca i matki nie ma ani jednego żyda. To samo orzeczenie składam również w imieniu mojej małżonki mego małżonka. Potwierdzam jednocześnie, że pouczono mnie dostatecznie co do skutków jakie pociągnie dla mnie krzywoprzysięstwo wobec władz niemieckich i wiem, że w razie gdyby którakolwiek z podanych przeze mnie okoliczności okazała się nieprawdziwą ulegnę surowej karze.”

W dniu 9 października 1940 r. została aresztowana w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3 i uwięziona na Pawiaku. Przebywała tam do 29 lipca 1944 r. Od lipca

1941 r. pracowała w kolumnie sanitarnej Pawiaka. Była jednym z kilku lekarzy więźniów, którzy wchodzili w skład siatki wewnętrznej komórki więziennej, krypt. „25” (Wydział IV BIP KG AK). Oprócz niej w konspiracji Pawiaka spośród lekarzy-więźniów uczestniczyli: Anna Czuperska, Krystyna Ossowska, Anna Sipowicz, Felicjan Loth, Zygmunt Śliwicki. Na potrzeby konspiracji używała pseudonimu Nono. Była bardzo lubiana przez więźniów. Uczestniczyła w przygotowywaniu ucieczek więźniów zagrożonych karą śmierci. W dniu 29 lipca 1944 r. została wywieziona do Ravensbruck. Tam, a następnie w Ludwigsfelde-Spandau przebywała do 2 maja 1945 r. Łącznie spędziła w niemieckich więzieniach i obozach koncentracyjnych 4 lata i 7 miesięcy. W dniu 25 maja 1945 r. wyjechała z Niemiec do Polski.

Po powrocie do Warszawy zamieszkała w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3. W dniu 1 września 1945 r. rozpoczęła pracę jako asystent-stażysta na Oddziale Położniczo-Ginekologicznym Szpitala Wolskiego. W 1946 r. odbyła roczną asystenturę na Oddziale Wewnętrznym tego szpitala dla zdobycia podstaw do specjalizowania się w radiologii gruźlicy. Pracowała naukowo w zakresie badań bronchograficznych, w szczególności badań nad gruźlicą oskrzeli. Pracowała także dodatkowo 3 godziny dziennie w IX Ośrodku Zdrowia.

Spółecznie udzielała się w Polskim Towarzystwie Badań nad Gruźlicą, w Związku Zawodowym Służby Zdrowia, w Warszawskim Towarzystwie Lekarskim oraz w Polskim Towarzystwie Radiologicznym.

Nie należała do żadnej partii politycznej. W lipcu 1947 r. wstąpiła do Polskiego Związku b. Więźniów Politycznych Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych.

Wskutek długiego pobytu w więzieniach i obozach miała bardzo nadwyrężone zdrowie. W „Arkuszu zgłoszeniowym” do Urzędu Wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego) w Warszawie pisała w kwietniu 1950 r.: *„Po okresie obozów koncentracyjnych i więzienia - ogólne upośledzenie zdrowia zwiększone przepracowaniem. Nieżyty dróg oddechowych (po gazowych dezynsekcjach w obozach), chroniczne zapalenie zatok, upośledzenie pamięci, zmiany induracyjne w płucu lewym, dolegliwości układu krążenia i trawiennego, zmiany zniekształcające stawów kolanowych utrudniające chodzenie.”*

Nie wyszła za mąż.

Zmarła 20 marca 1969 r.

W dniu 10 stycznia 1970 r. odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu
Wojennego Virtuti Militari nr 13602 przez władze RP na uchodźstwie (Komisja
Weryfikacyjna AK w Londynie), jako dr med. kpt. Kononowicz Krystyna, ps. Nono.

Źródła:

AUW, aps syg. 31225 WL/RP

A ZG ZKRP i BWP, syg. 30601.

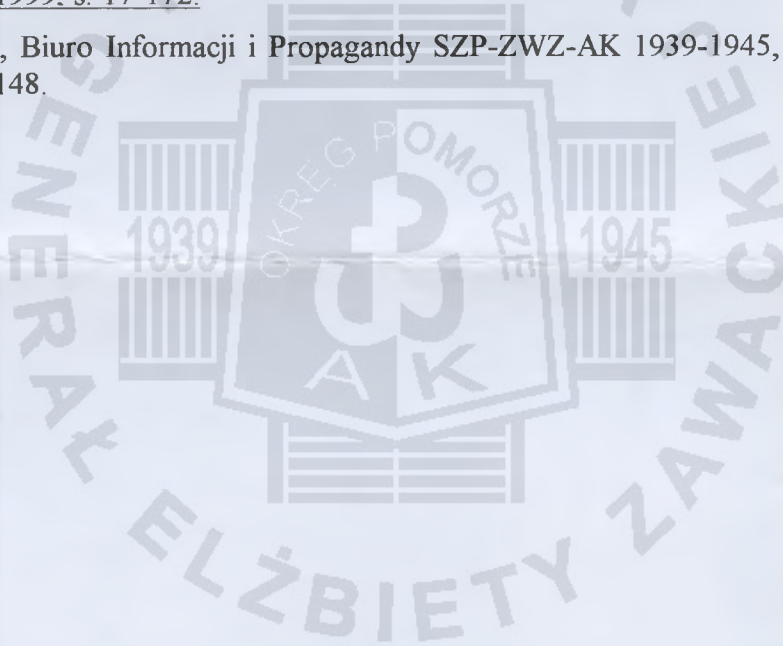
GBL, ao. Ireny Kononowicz.

DW UdsKiOR, Spis Kawalerów Orderu Wojennego Virtuti Militari nadanego w czasie II
wojny światowej 1939-1945, MSWojsk. (Londyn) 1988, t. 1, s. 78.

Domańska R., Pawiak był etapem, Warszawa 1987, s. 102,208,480.

Kossak Z. W Polsce Podziemnej. Wybrane pisma dotyczące lat 1939-1944. Warszawa
1999, s. 17-172.

Mazur G., Biuro Informacji i Propagandy SZP-ZWZ-AK 1939-1945, Warszawa 1987, s.
148.

Przebieg H. Kononowicz e-mailen 13.11.2015

201. 30 p. 603/25

11/6 3/81

KONONOWICZ Irena (1910-1969), Organizacja Grunwald, komórka więzienna ref. „998” O I KG ZWZ-AK, więźniarka Pawiaka i obozów koncentracyjnych w Ravensbrück, Ludwigsfelde, Spandau, dr med. radiolog-fryzjatra.

Irena Kononowicz urodziła się 14 kwietnia 1910 roku w Łasku, pow. Łaski, woj. łódzkie w dawnym zaborze rosyjskim. Ojciec jej, Franciszek Kononowicz zdobył kwalifikacje księgowego i został urzędnikiem skarbowym. Matka Anna z domu Macińska opiekowała się Ireną i jej dwoma braćmi: Józefem Stanisławem Waclawem (ur. 1.02.1912) i Markiem (ur.19.05.1914).

Po wybuchu I wojny światowej Urząd Skarbowy ewakuowano na Wschód i rodzina znalazła się w Nowomoskowsku. Irena rozpoczęła naukę w miejscowej szkole. Po powrocie w 1918 r. do Polski ukończyła w Łodzi humanistyczne gimnazjum Perkowskiej i Macińskiej. Świadectwo dojrzałości otrzymała w 1929 r. W roku 1932 rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu im. Józefa Piłsudskiego (UJP) w Warszawie. Absolutorium otrzymała w 1938 r. Mieszkała na Pradze przy ul. Siennickiej 3 (Warszawa 26). W czasie okupacji przybyli tam rodzice, których – jak napisała w swoim życiorysie – „zmuszono do opuszczenia Łodzi i rozgrabiono urządzenia wraz z moim księgozbiorem”. Odtąd warszawskie mieszkanie Ireny stało się domem rodzinnym, w którym okresowo przebywali bracia, a w zamaskowanej komórce przechował się zagrożony przez gestapo mężczyzna o nieznanym nazwisku. Tam też 26 maja 1945 r. powróciła Irena z obozów koncentracyjnych.

W czasie studiów brała czynny udział w pracy społecznej w Kole Medyków i w Ośrodku Krwiodawstwa, zapisała się na kursy zwalczania gruźlicy. Dnia 9 stycznia 1940 r. otrzymała dyplom lekarza w organizującym się Tajnym Uniwersytecie Warszawskim. Pracowała jako wolontariusz w Szpitalu Dzieciątka Jezus, a od października 1940 r. jako asystentka w Klinice Chorób Wewnętrznych w pawilonie VIIIc.

Od pierwszych miesięcy okupacji należała do konspiracyjnej organizacji Związku Podoficerów Rezerwy „Grunwald” podporządkowanej ZWZ i tworzącej rezerwę I rzutu wg rozkazu organizacyjnego gen. Roweckiego z 6 września 1940 r.

Dostarczała odzienie i żywność aresztowanym i ich rodzinom, sprawowała opiekę lekarską nad Domami dla Dzieci Ofiar Wojny na Mokotowie (chłopcy) i na Woli

(dziewczęta). Prowadziła szkolenie sanitarne i ćwiczenia z zakresu pierwszej pomocy dla starszej młodzieży.

W nocy z 9/10 listopada 1940r. została aresztowana i bez dochodzenia osadzona na Pawiaku pod zarzutem pracy w „organizacji podziemnej”. Początkowo trafiła do wieloosobowej celi kryminalistek, gdzie omal nie doszło do samosądu, kiedy zameldowała o znalezieniu paru wszy i spowodowała przeprowadzenie niszczącej odzieży dezynsekcji parowej. Na szczęście służba więzienna zdołała przenieść ją do innej celi.

Na Pawiaku była jedną z najpopularniejszych więźniarek. Otwarta, pełna życzliwości i współczucia umiała zachować przedziwny humor i wyrwać towarzyszkę z najbardziej ponurego nastroju. Dr Anna Czuperska wspomina, jak w czasie spaceru zbliżyła się zręcznie lawirując Irena Kononowicz, przyjaciółka z okresu studiów, i skutecznie podniosła ją na duchu.

W marcu 1941 lekarze z komórki więziennej ZWZ dr Zygmunt Śliwicki i dr Anna Czuperska przekonali gestapo o konieczności zorganizowania nadzoru sanitarnego, ponieważ zdarzyło się kilka przypadków tyfusu plamistego. Na oddziale męskim i kobiecym powstały kolumny sanitarne. Kontakty pracowników kolumn bardzo ułatwiały przekazywanie wiadomości i ostrzeżeń między zewnętrzną i wewnętrzną siatką łączności. Irena została zatrudniona od lipca 1941 r. w kolumnie kobiecej i rozpoczęła bardzo intensywną i wielokierunkową działalność konspiracyjną, trwającą na Pawiaku do 30 lipca 1944 r.

Zamieszkała w sali funkcyjnych, zwanej „salą lekarek”. Od lipca 1942 pozostawiono w tej sali tylko personel szpitala składający się z 6 osób: czterech lekarek, intendentki i studentki medycyny. Wszystkie tworzyły bardzo zgrany zespół, wchodziły w skład wewnętrznej siatki łączności więziennej i współpracowały z zaprzysiężonymi strażniczkami z siatki łączności zewnętrznej. Ich ofiarna i często grożąca śmiercią działalność została doceniona przez władze Polskiego Państwa Podziemnego. Intendentka i wszystkie cztery lekarki zostały odznaczone Orderem Wojennym Virtuti Militari. Studentka medycyny otrzymała Krzyż Walecznych.

11/8

Irena Kononowicz znana była od początku jako Nono (onomatopeja nazwiska, później pseudonim). Niewysoka z włosami splecionymi w dwa krótkie warkoczyki, w okrągłych okularach, czasem z niemądrym uśmiechem (nawet w dramatycznych sytuacjach) została uwieczniona przez Maję Berezowską w pamiętniku przechowywanym w muzeum Pawiaka. Celowo udawała nierozgarniętą. W niczym nie przypominała wytrawnego konspiratora, jakim w istocie była. Chodziła zawsze w obszernym białym kitlu, pod którym ukrywała tysiące zakazanych przedmiotów począwszy od żywności poprzez grypsy aż do przesyłanych z wolności kultur bakterii tyfusu plamistego, którymi zakażano niektórych więźniów umożliwiając im przewiezienie do szpitala zakaźnego, skąd była szansa na ucieczkę, jak to zdarzyło się Stanisławie Weintz. Przez ręce Nono przechodziła też szczepionka Weigla, którą uodporniano najbardziej wyczerpanych i osłabionych więźniów przed transportem do obozów koncentracyjnych, w których nie przetrwaliby zakażenia się panującym tam tyfusem plamistym.

Dr Kononowicz włączyła się w prace szpitala. Pełniła nocne dyżury na zmianę z dr Czuperską i dr Ossowską, dobrowolnie spędzała noce przy najciężej chorych, zwłaszcza ciężko pobitych i nieprzytomnych, których Niemcy szczególnie pilnowali, a które przez sen lub w przebłyskach świadomości mogły bezwiednie zdradzić tajemnice. W okresach wyniszczających biegunek nie pozwalała chorym wstawać z łóżek, sama prała w szpitalnej łazience zanieczyszczoną bieliznę, pościel i podkłady, namawiała do częstej ich zmiany, starała się o zapewnienie odpowiedniej diety.

Kończył się lipiec 1944 roku. W sobotę, 29 lipca lekarz gestapo przeprowadził selekcję więźniarek zdolnych do transportu. Irena Kononowicz znalazła się w tej grupie obok Wandy Wilczańskiej (V.M.) intendentki szpitala i dr Ludwiki Tarłowskiej zatrudnionej w kolumnie sanitarnej. Ostatni transport 400 kobiet z Pawiaka wyruszył dnia 30 lipca 1944r. w przeddzień zwolnienia z więzienia pozostałych członków polskiej ekipy lekarskiej. Uciążliwa podróż trwała ok. 6 dni. Po dotarciu do Ravensbrück więźniarki rozsyłano do podobozów. Nono trafiła do Ludwigsfelde, potem do Spandau. W obozach była aktywna i szykanowana przez Niemców. W życiorysie napisała: „Roboty karne za spełnianie obowiązków lekarza względem Polek, Rosjanek, Żydówek i Ukrainek”.

Obóz został wyzwolony 3 maja 1945 r. Irena wróciła do Warszawy 26 maja tego roku. Już od 1 lipca 1945 r. została asystentem dr Krystyny Ossowskiej w

Zakładzie Radiologii Szpitala Wolskiego, późniejszego Instytutu Gruźlicy. Obdarzona widzeniem przestrzennym i zdolnościami rysunkowymi wyróżniała się jako doskonały diagnosta i dydaktyk. Bardzo bezpośrednia i zycziwa cieszyła się zaufaniem nie tylko studentów i kolegów, ale całego personelu medycznego, który zwracał się do niej we wszystkich problemach zawodowych i osobistych. Udzielała się społecznie. Organizowała okresowe badania rtg pracowników chorych na gruźlicę, ofiarnie pracowała nad badaniami lekarskimi byłych więźniów obozów koncentracyjnych.

Przedmiotem jej zainteresowań zawodowych było badanie patologii naczyń płuc. Za pracę w tej dziedzinie uzyskała w 1952 r. stopień doktora medycyny i objęła stanowisko adiunkta Instytutu Gruźlicy. W roku 1960 Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Pomocniczych Nauki zatwierdziła przyznany tytuł adiunkta przewidując wszczęcie przewodu habilitacyjnego. Irena Kononowicz opublikowała 9 prac naukowych i opracowała dwa rozdziały do podręczników naukowych.

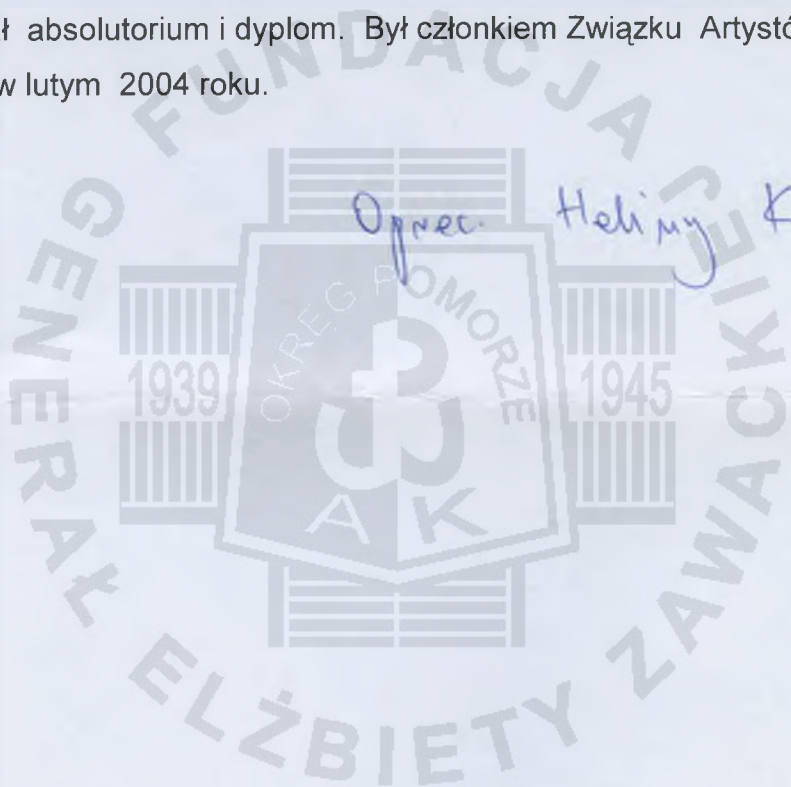
W połowie lat sześćdziesiątych pogorszył się stan zdrowia Ireny. Parę miesięcy spędziła w szpitalu, potem została przewieziona do domu opieki, gdzie zmarła dnia 20 marca 1969 roku.

Była odznaczona Krzyżem Virtuti Militari, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski i Odznaką za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia.

Matka była na utrzymaniu Ireny. Brat Józef studiował polonistykę na UJP w Warszawie, absolutorium uzyskał w 1938 r. Był poetą, pisarzem, dziennikarzem. W czasie okupacji niemieckiej pracował jako dozorca nocny na placu stacji Warszawa Zachodnia, uczestniczył w sabotażu kolejowym. Był instruktorem w tajnej szkole podchorążych, wykładał też w Studium Dziennikarskim tajnego Uniwersytetu Ziemi Zachodnich. Aresztowany przez gestapo zbiegł w pierwszych dniach Powstania Warszawskiego, uczestniczył w lotnych patrolach megafonowców AK, a następnie w walkach Batalionu „Kiliński”. Po powstaniu przebywał w obozach jenieckich Mühlberg, Altengrabow, Sandbostel i w Oflagu IX B w Lubece. W lutym 1946 r. powrócił do Łodzi. W latach 1946-1948 był zastępcą kierownika literackiego w tygodniku „Dziś i jutro”, z którym współpracował do 1956 r. Od 1948 r. Był członkiem Związku Literatów Polskich. Pisał wiersze, utwory prozą, artykuły, przekłady z języka niemieckiego, białoruskiego, czeskiego i słowackiego. W latach 1974-1978 zamieszczał tłumaczenia z literatury argentyńskiej we Wrocławskim Tygodniku Katolickim. Początkowo podpisywał swe utwory inicjałami JMK, potem Józef Maciej Kononowicz, wreszcie tylko Maciej Kononowicz. Był odznaczony m.in. Krzyżem

Walecznych, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Powstania Warszawskiego, Odznaką Honorową m. Łodzi, odznaką Zasłużony Działacz Towarzystwa Rozwoju Ziemi Zachodnich. Zmarł w Łodzi 31 marca 1986 r.

Najmłodszy z rodzeństwa Marek Kononowicz ukończył średnią szkołę plastyczną. W czasie okupacji niemieckiej był zatrudniony jako malarz pokojowy i prowadził warsztat rzemieślniczy, by sprzedażą własnych przedmiotów artystycznych zapewnić byt żonie i synkowi. Brał udział w Powstaniu Warszawskim. Warszawę opuścił razem bratem i razem z nim przebywał w kolejnych obozach jenieckich. Po powrocie z oflagu odnalazł żonę i dziecko. Mieszkał i pracował w Pabianicach. Dojeżdżał do pracowni rzeźby, grafiki i malarstwa w warszawskiej ASP, gdzie uzyskał absolutorium i dyplom. Był członkiem Związku Artystów Plastyków. Zmarł w lutym 2004 roku.

Opiec. Helimy Koziołowej

Biogram oprac. przez E2 i D. Kr. do
II tomu "Bisumitke VM kobiet" 2 ulepszeni 22 VII 95
Prof. Teresy Friedel

Eh/m

KONONOWICZ Irena (1910-1969), lekarka, w czasie okupacji w organizacji „Grunwald” w Warszawie, od 1940 więźniarka Pawiaka, jako „Nono” członkini siatki wewnętrznej komórki więziennej krypt. „25” Wydziału IV Oddziału VI BIP KG AK, więźniarka Ravensbrück, po wojnie lekarka w Warszawie

Irena Kononowicz urodziła się 14 IV 1910 w Łasku, woj. Łódzkie (wówczas zabór rosyjski), w rodzinie urzędnika skarbowego Franciszka Kononowicza i Anny z d. Mełczyńska. Miała dwóch młodszych braci. Po wybuchu I wojny rodzina została ewakuowana do Nowomoskowska i tam Irena rozpoczęła naukę w miejscowej szkole. W 1918 powrócili do Polski, do Łodzi i tam Irena w 1929 zdała maturę w humanistycznym gimnazjum. Od 1932 studiowała na Wydziale Lekarskim UW uzyskawszy absolutorium w styczniu 1938. Dyplom lekarza otrzymała w lipcu 1940 już na tajnym UW. W latach 1938-1939 pracowała jako lekarz-lustrator punktów akcji letniej dla dzieci w woj. warszawskim.

II +

H, gdzie +
V, H, ujęcie +

Na początku okupacji, od stycznia do maja 1940 odbywała jako asystent staż na Oddziale Chorób Wewnętrznych, a następnie do października 1940 na Oddziale Chirurgicznym Szpitala Dzieciątka Jezus w Warszawie. Jednocześnie latem tr. pracowała jako lekarz na półkoloniach dla dzieci praskich na Okęciu i Kole. Zamieszkali z nią rodzice zmuszeni do opuszczenia Łodzi.

V, +

V, +

Od pierwszych miesięcy okupacji była zaangażowana w organizacji Związku Podoficerów Rezerwy „Grunwald” podporządkowanej ZWZ. Dostarczała ubrania i żywność aresztowanym i ich rodzinom, sprawowała opiekę lekarską nad Domami dla Dzieci Ofiar Wojny na Mokotowie i na Woli, prowadziła szkolenie sanitarne i ćwiczenia z zakresu pierwszej pomocy. Została aresztowana 9 X 1940 w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3 i bez dochodzenia uwięziona na Pawiaku. Od lipca 1941 pracowała w kolumnie sanitarnej Pawiaka. Jako „Nono” była jednym z kilku lekarzy więźniów, którzy wchodzili w skład siatki wewnętrznej komórki więziennej, krypt. „25”, Wydział IV Oddziału VI BIP KG AK. Oprócz niej w konspiracji Pawiaka spośród lekarzy-więźniów uczestniczyli: Anna Czuperska (VM), Krystyna Ossowska (VM), Anna Sipowicz (VM), Felicjan Loth, Zygmunt Śliwicki. Postawę jej wobec więźniów charakteryzuje Domańska piszą: *Na Serbii w wytwarzaniu dobrego nastroju celowała długoletnia więźniarka-lekarka pracująca w kolumnie sanitarnej, Irena Kononowicz, nazywana przez więźniów „Nono”. Dr Nono wchodząc do cel z lekarstwem lub też dla dokonania przeglądu sanitarnego, zawsze pełna pogody i życzliwości dla ludzi, miała w zapasie mnóstwo rozweselających anegdot, nieprawdopodobnych historyjek,*

Vc +

Ih/12

optymistycznych wiadomości, na które tak bardzo czekały więźniarki. Z tytułu pełnionej funkcji mogła bez większych trudności odwiedzać cele, zawsze wyglądana i oczekiwana z wielką niecierpliwością. Uczestniczyła też w przygotowywaniu ucieczek więźniów zagrożonych karą śmierci. W przededniu Powstania dnia 30 VII 1944 została wywieziona do Ravensbrück, a następnie do Ludwigsfelde-Spandau, gdzie przebywała do wyzwolenia 2 V 1945. 1a, t

Kpt. Irena Kononowicz została odznaczona dnia 3 V 1944 na wniosek Delegatury Rządu na Kraj Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari*. Nadanie zostało zweryfikowane 10 I 1970 przez władze RP na Uchodźstwie – trzecią Kapitułę Londyńską gen. S. Maczka z nr. Krzyża 13602.

Po wojnie, dnia 26 V 1945 wróciła z Ludwigsfelde-Spandau do Polski. W Warszawie zamieszkała w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3 i od 1 IX 1945 rozpoczęła pracę jako asystent-stażysta na Oddziale Położniczo-Ginekologicznym Szpitala Wolskiego. W 1946 odbyła roczną asystenturę na Oddziale Wewnętrznym tego szpitala dla zdobycia podstaw do specjalizowania się w radiologii gruźlicy. Pracowała naukowo w zakresie badań bronchograficznych, w szczególności badań nad gruźlicą oskrzeli. Pracowała także dodatkowo 3 godziny dziennie w IX Ośrodku Zdrowia. W 1952 uzyskała tytuł doktora medycyny i objęła stanowisko adiunkta Instytutu Gruźlicy. Opublikowała wiele prac naukowych. Społecznie udzielała się w Polskim Towarzystwie Badań nad Gruźlicą, w Związku Zawodowym Służby Zdrowia, w Warszawskim Towarzystwie Lekarskim oraz w Polskim Towarzystwie Radiologicznym. Nie należała do żadnej partii politycznej. Od 1947 była członkiem Polskiego Związku b. Więźniów Politycznych Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych. Odznaczona KKOOP i Odznaką za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia. Wskutek długiego pobytu w więzieniach i obozach miała bardzo nadwyrężone zdrowie. Bardzo schorowana, zmarła 20 III 1969. Nie założyła rodziny. V, t

Matka Ireny po wojnie pozostawała na jej utrzymaniu. Brat Józef (1912-1986), poeta, pisarz, dziennikarz, żołnierz AK, instruktor w tajnej szkole podchorążych, w Powstaniu w Batalionie „Kiliński”, jeniec oflagów, po wojnie pracownik tygodnika „Dziś i Jutro”, tłumacz. Brat Marek (1914-2004), uczestnik Powstania, jeniec oflagów, po wojnie rzeźbiarz i grafik.

APAK, T. 3511/WSK (tamże opracowanie Koziółkowej H. oraz art. *Krata i kratka* z mat. H. Martinowej, s. 8, 9, 19, 20); AUW, ap. sygn. 31225 WL/RP; A ZG ZKRP i BWP, sygn. 30601; GBL,

I/h/13

ao. Kononowicz I; DW UdsKiOR, Spis Kawalerów Orderu Wojennego Virtuti Militari nadanego w czasie II wojny światowej 1939-1945, MSWojsk. (Londyn) 1988, t. 1, s. 78; SPP, Londyn TP 1; Brzosko-Mędryk, *Niebo bez ptaków*, Warszawa 1968, s. 20, 30, 210; *By nie odeszły...*, s. 148, 428; Domańska R., *Pawiak był etapem*, Warszawa 1987, s. 102, 208, 480; *taże, Pawiak – kaźń i heroizm*, Warszawa 1988, *passim*; Kossak Z., *W Polsce Podziemnej. Wybrane pisma dotyczące lat 1939-1944*, Warszawa 1999, s. 17-172; Kumor, *Wycinek z historii...*, s. 85; Leski, *Życie...*, rys. 82; Mazur, *BIP*, s. 148; Strzembosz, *Odbijanie...*, s. 51, 60, 79, 80; Wanat L., *Apel więźniów Pawiaka*, Warszawa 1969, s. 80, 201-202, 204; *tenże, Za murami Pawiaka*, Warszawa 1985, s. 254, 265, 306, 401, 513; WTK, 1969, nr 14; *Wspomnienia więźniów Pawiaka*, Warszawa 1978, *passim*; Zbyszewska Z., *Ministerstwo polskiej biedy*, Warszawa 1983, s. 179

KONOPACKA Ewa zob. **PONIŃSKA Ewa**

KONOPCZYŃSKA Maria zob. **NOWATKIS Maria**

KONOPKA Halina zob. **OWSIANICKA Halina**

KOPEĆ Halina zob. **PIASECKA Halina**

KONONOWICZ Irena (1910-1969), lekarka, w czasie okupacji w organizacji „Grunwald” w Warszawie, od 1940 więźniarka Pawiaka, ^{jako} pod ps. „Nono” działała w siatce wewnętrznej komórki więziennej krypt. „25” Wydział IV BIP KG AK, więźniarka Ravensbrück, po wojnie lekarka w Warszawie

Irena Kononowicz urodziła się 14 IV 1910 w Łasku, woj. Łódzkie (wówczas zabór rosyjski), w rodzinie urzędnika skarbowego Franciszka Kononowicza i Anny z d. Melczyńska. Miała dwóch młodszych braci. Po wybuchu I wojny rodzina została ewakuowana do Nowomoskowska i tam Irena rozpoczęła naukę w miejscowej szkole. W 1918 powrócili do Polski, do Łodzi i tam Irena w 1929 zdała maturę w humanistycznym gimnazjum. Od 1932 studiowała na Wydziale Lekarskim UW uzyskawszy absolutorium w styczniu 1938. Dyplom lekarza otrzymała w lipcu 1940 już na tajnym UW. W latach 1938-1939 pracowała jako lekarz-lustrator punktów akcji letniej dla dzieci w woj. warszawskim.

Na początku okupacji, od stycznia do maja 1940 odbywała jako asystent staż na Oddziale Chorób Wewnętrznych, a następnie do października 1940 na Oddziale Chirurgicznym Szpitala Dzieciątka Jezus w Warszawie. Jednocześnie latem tr. pracowała jako lekarz na półkoloniach dla dzieci praskich na Okęciu i Kole. Zamieszkali z nią rodzice zmuszeni do opuszczenia Łodzi.

Od pierwszych miesięcy okupacji była zaangażowana w organizacji Związku Podoficerów Rezerwy „Grunwald” podporządkowanej ZWZ. Dostarczała ubrania i żywność aresztowanym i ich rodzinom, sprawowała opiekę lekarską nad Domami dla Dzieci Ofiar Wojny na Mokotowie i na Woli, prowadziła szkolenie sanitarne i ćwiczenia z zakresu pierwszej pomocy. Została aresztowana 9 X 1940 w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3 i bez dochodzenia uwięziona na Pawiaku. Od lipca 1941 pracowała w kolumnie sanitarnej Pawiaka. Jako „Nono” była jednym z kilku lekarzy więźniów, którzy wchodzili w skład siatki wewnętrznej komórki więziennej, krypt. „25”, Wydział IV BIP KG AK. Oprócz niej w konspiracji Pawiaka spośród lekarzy-więźniów uczestniczyli: Anna Czuperska (VM), Krystyna Ossowska (VM), Anna Sipowicz (VM), Felicjan Loth, Zygmunt Śliwicki. Postawę jej wobec więźniów charakteryzuje Domańska piszą: *Na Serbii w wytwarzaniu dobrego nastroju celowała długoletnia więźniarka-lekarka pracująca w kolumnie sanitarnej, Irena Kononowicz, nazywana przez więźniów „Nono”. Dr Nono wchodząc do cel z lekarstwem lub też dla dokonania przeglądu sanitarnego, zawsze pełna pogody i życzliwości dla ludzi, miała w zapasie mnóstwo rozweselających anegdot, nieprawdopodobnych historyjek, optymistycznych wiadomości, na które tak bardzo czekały więźniarki. Z tytułu pełnionej*

1/1/15

funkcji mogła bez większych trudności odwiedzać cele, zawsze wyglądana i oczekiwana z wielką niecierpliwością. Uczestniczyła też w przygotowywaniu ucieczek więźniów zagrożonych karą śmierci. W przededniu Powstania dnia 30 VII 1944 została wywieziona do Ravensbrück, a następnie do Ludwigsfelde-Spandau, gdzie przebywała do wyzwolenia 2 V 1945.

Kpt. Irena Kononowicz została odznaczona dnia 3 V 1944 na wniosek Delegatury Rządu na Kraj Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Nadanie zostało zweryfikowane 10 I 1970 przez władze RP na uchodźstwie – trzecią Kapitułę Londyńską gen. S. Maczka z nr. Krzyża 13602.

Po wojnie, dnia 26 V 1945 wróciła z Ludwigsfelde-Spandau do Polski. W Warszawie zamieszkała w swoim mieszkaniu przy ul. Siennickiej 3 i od 1 IX 1945 rozpoczęła pracę jako asystent-stażysta na Oddziale Położniczo-Ginekologicznym Szpitala Wolskiego. W 1946 odbyła roczną asystenturę na Oddziale Wewnętrznym tego szpitala dla zdobycia podstaw do specjalizowania się w radiologii gruźlicy. Pracowała naukowo w zakresie badań bronchograficznych, w szczególności badań nad gruźlicą oskrzeli. Pracowała także dodatkowo 3 godziny dziennie w IX Ośrodku Zdrowia. W 1952 uzyskała tytuł doktora medycyny i objęła stanowisko adiunkta Instytutu Gruźlicy. Opublikowała wiele prac naukowych. Społecznie udzielała się w Polskim Towarzystwie Badań nad Gruźlicą, w Związku Zawodowym Służby Zdrowia, w Warszawskim Towarzystwie Lekarskim oraz w Polskim Towarzystwie Radiologicznym. Nie należała do żadnej partii politycznej. Od 1947 była członkiem Polskiego Związku b. Więźniów Politycznych Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych. Odznaczona KKOOP i Odznaką za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia. Wskutek długiego pobytu w więzieniach i obozach miała bardzo nadwyrężone zdrowie. Bardzo schorowana, zmarła 20 III 1969. Nie założyła rodziny.

Matka Ireny po wojnie pozostawała na jej utrzymaniu. Brat Józef (1912-1986), poeta, pisarz, dziennikarz, żołnierz AK, instruktor w tajnej szkole podchorążych, w Powstaniu w Batalionie „Kiliński”, jeńiec oflagów, po wojnie pracownik tygodnika „Dziś i Jutro”, tłumacz. Brat Marek (1914-2004), uczestnik Powstania, jeńiec oflagów, po wojnie rzeźbiarz i grafik.

APAK, T. 3511/WSK (tamże opracowanie Koziółkowej H. oraz art. *Krata i kratka* z mat. H. Martinowej, s. 8, 9, 19, 20); AUW, ap. sygn. 31225 WL/RP; A ZG ZKRP i BWP, sygn. 30601; GBL, ao. Kononowicz I; DW UdsKiOR, Spis Kawalerów Orderu Wojennego Virtuti Militari nadanego w czasie II wojny światowej 1939-1945, MSWojsk. (Londyn) 1988, t. 1, s. 78; SPP, Londyn TP 1;

I/1/16

Brzosko-Mędryk, *Niebo bez ptaków*, Warszawa 1968, s. 20, 30, 210; *By nie odeszły...*, s. 148, 428; Domańska R., *Pawiak był etapem*, Warszawa 1987, s. 102, 208, 480; także, *Pawiak – kaźń i heroizm*, Warszawa 1988, passim; Kossak Z., *W Polsce Podziemnej. Wybrane pisma dotyczące lat 1939-1944*, Warszawa 1999, s. 17-172; Kumor, *Wycinek z historii...*, s. 85; Leski, *Życie...*, rys. 82; Mazur, *BIP*, s. 148; Strzembosz, *Odbijanie...*, s. 51, 60, 79, 80; Wanat L., *Apel więźniów Pawiaka*, Warszawa 1969, s. 80, 201-202, 204; tenże, *Za murami Pawiaka*, Warszawa 1985, s. 254, 265, 306, 401, 513; WTK, 1969, nr 14; *Wspomnienia więźniów Pawiaka*, Warszawa 1978, passim; Zbyszewska Z., *Ministerstwo polskiej biedy*, Warszawa 1983, s. 179

I/2 Dokumenty

- Zaświadczenie weryfikacyjne, Londyn 1970, rups, rleps, kopia,
M.L.S.1

5/2/1

Londyn, 10. stycznia 1970r.

K. 4795/70

ZASWIADCZENIE WERYFIKACYJNE.

Dr. Med. Krystyna KONONOWICZ.
Pseudonim: "Nono"
Przydział: Kom. Więzienna Delegatury Rządu RP. na Kraj.

Za wyróżniające się męstwo i poświęcenie w służbie bojowej na terenie więzienia "Pawiak" w Warszawie, odznaczona została przez Dowódcę Armii Krajowej w dniu 3. maja 1944r. na wniosek Delegata Rządu RP. na Kraj:

Orderem Wojennym "VIRTUTI MILITARI" Kl. V-ej. 13561

1939 1945
ZAGŁÓWNY
za zgodność
[Signature]
P. Kraczkiewicz.

Podstawa: Wykaz "Pawiaka" setu. p. m. r.
generata "Bura" w 1964 r.

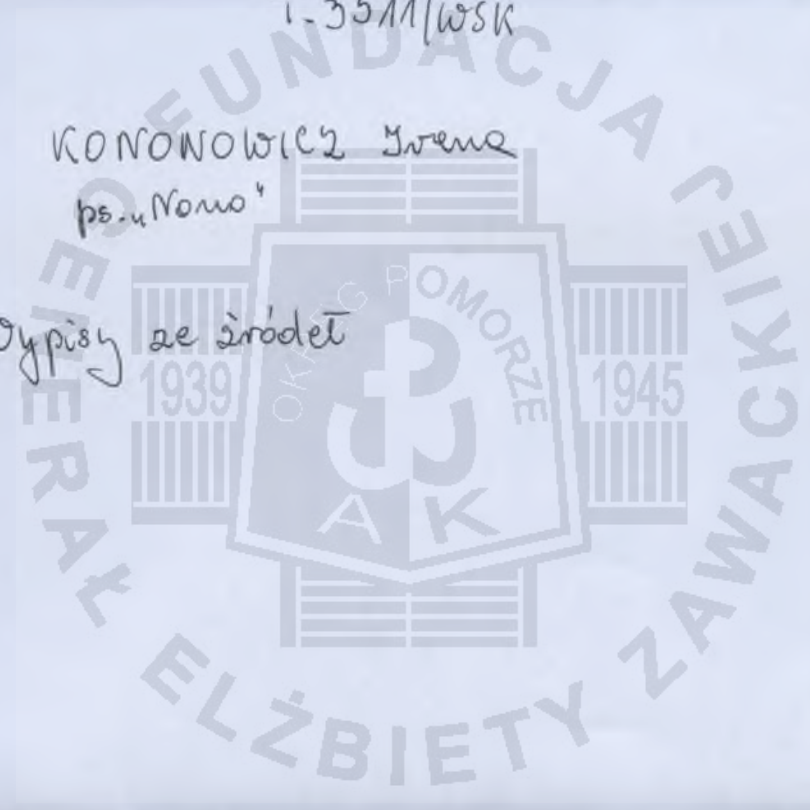
Przebieg SPP Londyn do E2 17 V 2000
1. dz. 16/1/2000

T. 3511/WSK

AK
10-102

KONOWIECZ Irene
ps. "Nona"

V Wypisy ze źródeł

i

UMC

PK
Kia

du KONONOWICZ Irene
ps. "Nona"

1939 OKREG POMORZE 1945
AK

Zob. L. Wawet, "Apel więźniów Pawiaka"
W-wa 1969, s. 80, 201-202,
204

d.k. X102.

i

UM

dn KANONOWICZ Irene

ps. "Nomo"

- lekarka-więzień, pracowała w szpitalu Kobięcym od VII 1941n. do 30 VII 1944n.
- pracowała w sieci wewnętrznej AK

Zob. Domeński "Pamięć - kaziń i Herosizm"
w-wy 1986, s. 74, 86, 135, 344, 349, 369

D. K. II 03

verte

FUNDACJA
KELŻBIETY ZAKŁAD
Na Serbii
w wytwarzaniu dobrego nastroju celowała długoletnia więźniarka-
lekarka pracująca w kolumnie sanitarnej, Irena Kononowicz, nazy-
wana przez więźniarki „Nono”. Dr Nono wchodząc do cel z lekar-
stwem lub też dla dokonania przeglądu sanitarnego, zawsze pełna
pogody i życzliwości dla ludzi, miała w zapasie mnóstwo rozwesela-
jących anegdot, nieprawdopodobnych historyjek, optymistycznych
wiadomości, na które tak bardzo czekały więźniarki. Z tytułu peł-
nionej funkcji mogła bez większych trudności odwiedzać cele, zaw-
sze wyglądana i oczekiwana z wielką niecierpliwością.

S. 74

✓ M

Prk
kwa

Komunistyczne "Dzienne" "Komo"

Archiwum \bar{x} 1940?

Wpisywane są 2 Compendia z Paris
w lipcu 1941 w sprawie zatrudnienia w Kolonii
sanitarny, wędka do "Kratki" w celu leczenia w 52
pełne imię
Droga z ul. Wilejskiej 10 (Compendia I nat)

206 5 8/9 Ark. "Kratka" 2 mat H Marti-
ny
p. 19, 20

i

VM

dw. KONONOWICZ Irene

ps. "Nomo"

- fot. zbiorowe (między s. 320-321)
- dw. med. dziecięce KOP, awers. 8 x 40 mm.
w mieszkaniu na Grodnowie wraz z
kuzynem Mironostawem Rowińskim (zpi-
mst)

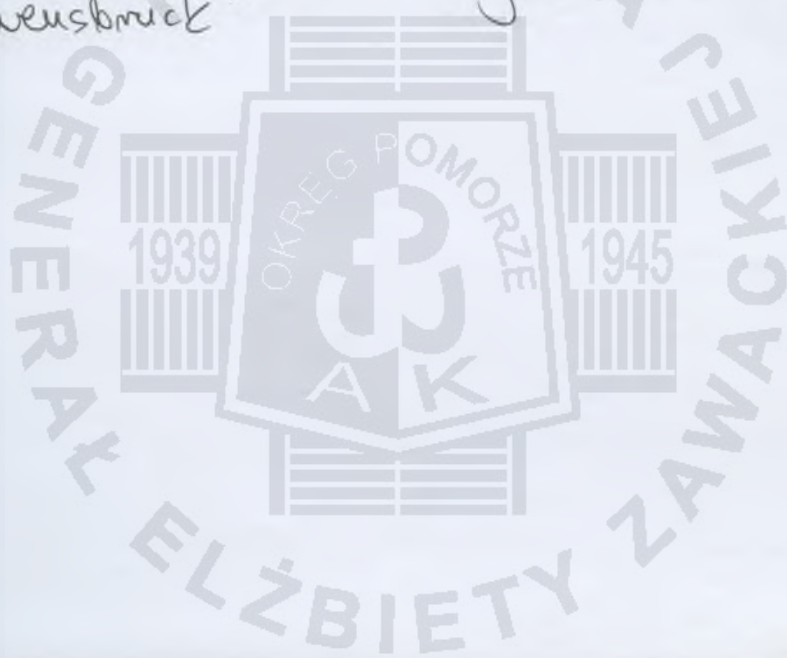
L. Wawet "20 murami Powiatu", w-w 1885 r.

5254, 265, 306, 401, 513

D.Kw. I 03

Vente

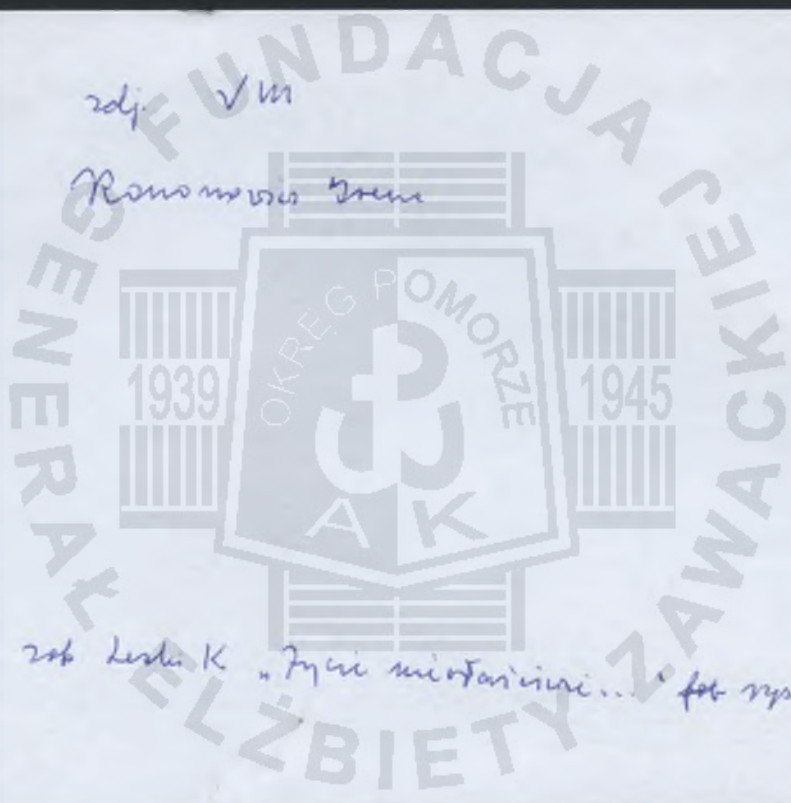
w obozie / 30 VII 1944 r. uwięzione do
Reweusbrück

E.

"Nono" KONONOWICZ Krystyna, kpt.dr
O II Kom. Więz.
Zr. Studium Pol. Podz. Londyn

H. Martin - VIII .2003 r.

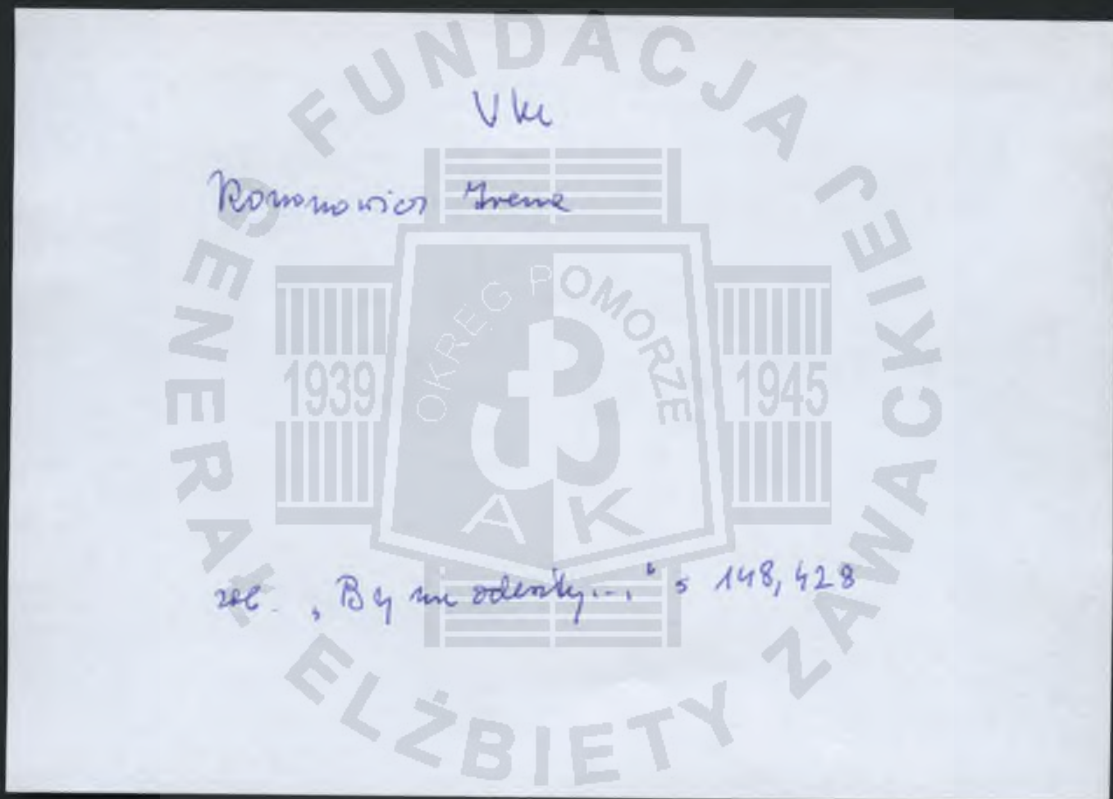

zdjęcie ✓ m

FK
HVA

Rozmowa z...

zob. Listy K. „Trzy mikrofilmiki...” fot. rys. 82

UM
KONONOWICZ Irene

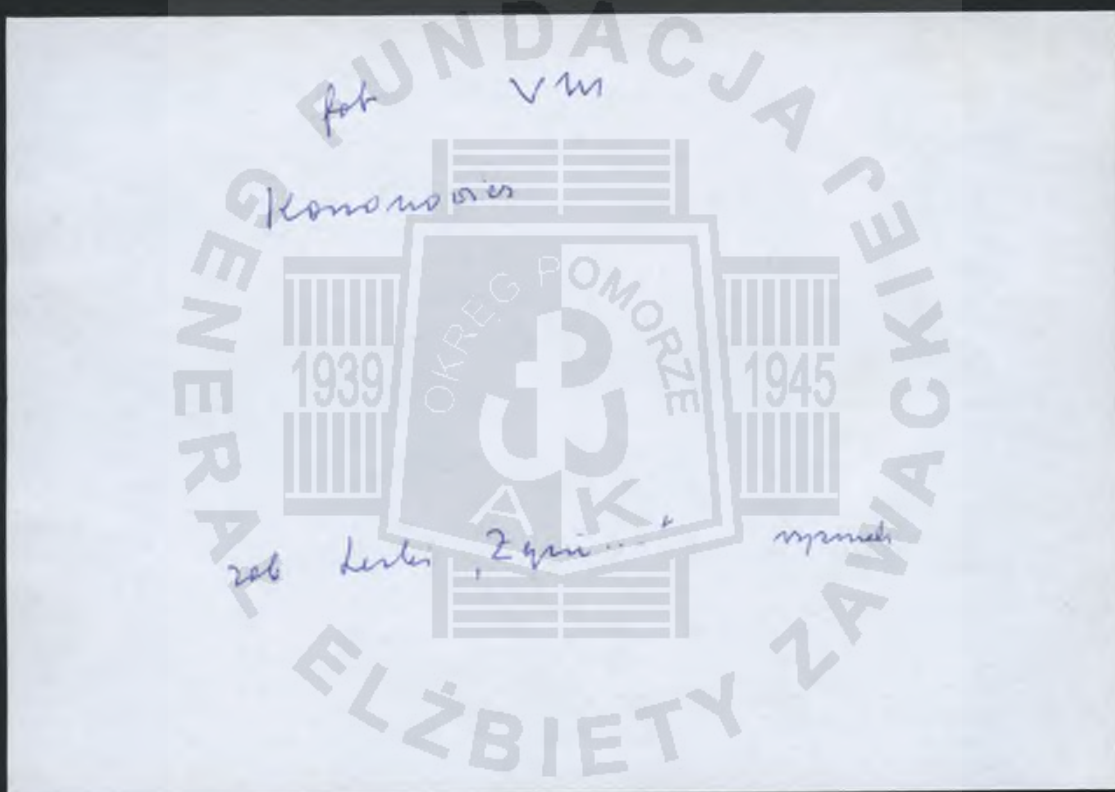
AK
KG

ps. "Nowo"

- lekarka w szpitalu miejskim na
Powiatku

Zob. Brosko-Medryk "Niebo bez ptaków",
N-wy 1968, s. 20, 30, 110

D.W. 503

i

UM
dn KONONOWICZ Irene

ps. "Nomo"

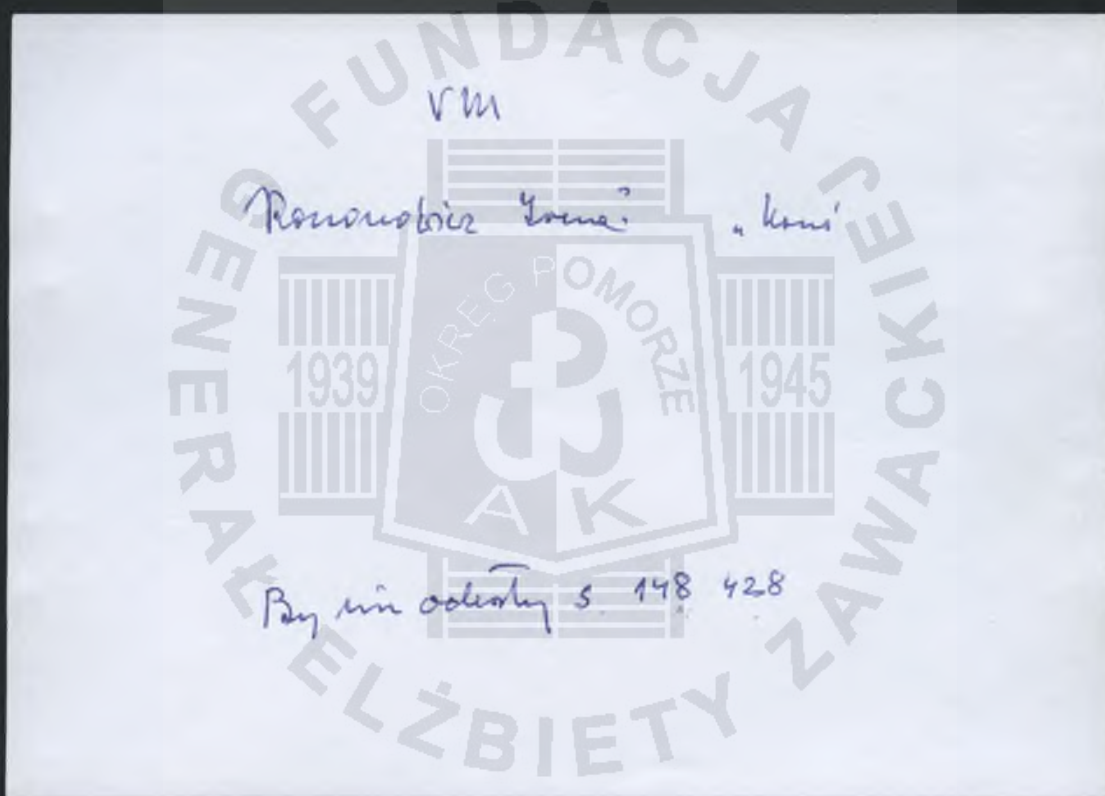
- lekcje na Perleku

Zbyszewski, Ministerstwo polskiej wiedzy,
W-wa 1983, s. 179.

D. K. 11 03

1	Nazwisko	brak informacji, Nr. karty 220 Komonendant
2	Imię	Krzyszyna
3	Data ur./rozmiark	-
4	Stopień wojsk./tytuł	Kpt
5	Organizacja	-
6	Przydział org./jednostka	AK Oddział Komenda Gł.
7	Funkcja	lekarz
8	Nr. kryzysa	13602
9	Łródło	uchodźstwo

Ramonaeva Irene Ivanovna lekarke
m. 1911 ni tashk
otg. Epim Halal,
arxiv. 9X 1940 m. 22 minorovna Pamiak?
W VII 1941 premerione do keliny aay. Pamiak
2 Pamiak wy-ti r. 30 VII 1944
Zim. 20 III 1964 ? ni koin
pravvate n. G. S. Pamiak
ant. D. Pamiak koin Gerh
Wameto

VM
dw. Remonowicz "Irene" "Koci" Ptk.
lowe
Pawel
"Jako lekarka pracowała (razem z dw. Ryszardą Ossadą)"

leśnik, "Zywi..." S. 277, ul. 82

i

UM

AK
KG

KONONOWICZ Irene

- dane pomyśle H. Koziałowe
podziękowanie E2 tel. 21/11/05

2ob. koresp. E2 z H. Koziałowe 11/2005

1 p/v 286/05, B181/

d. k. 11/05

VM

174
1719

Romonowice Głuche

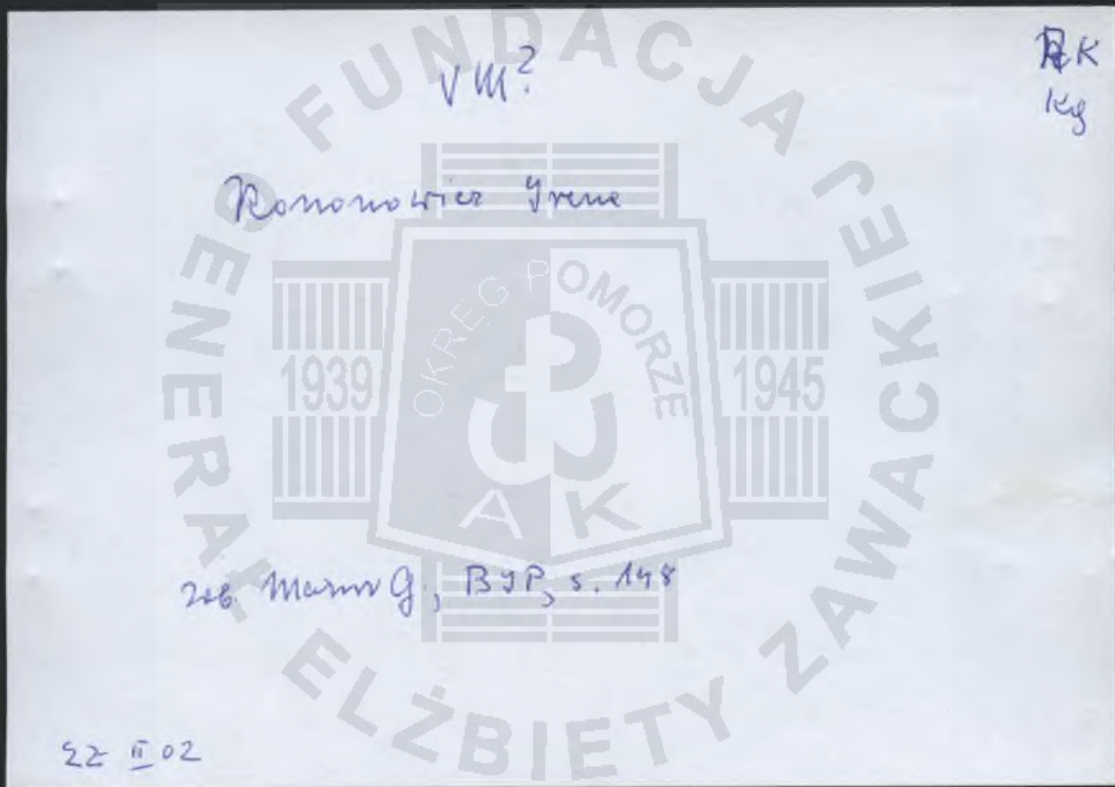
leśnictwo w powiecie

1939

1945

osob. Rumor, „Wycinek z historii...” s. 85

i

UM

dr KONONOWICZ Irene
ps. "Nona"

- członek organizacji "Grunwald"
na Serbii od X 1940 r. 1945

Stambos2. "Odbicie więźniów w W-wie."
W-wie 1942, s. 51, 60, 78, 80

D.kv. II 03

UM

AK
KG

KONONOWICZ Irene

ps. "Noma"

- lekarke - więźniarki na Serbii

- wg słów więźniarki Aliny Fejge była
"bardzo popularne wśród nas wszystkich"
i jak inne lekarci "całą duszę oddane
współwięźniarkom" - s. 208

Domowisko 2.)

Zob. "Pamięć był etajem" W-wa 1987, s. 102, 105,

D. W. 04 208, 235, 250, 480 (ksero)

Więźniarka Kazimiera Wągniarowa - Kamińska
tak ją wspomina:

W małej celi szpitalnej leżała ciężko chora na biegunkę młoda i bardzo ładna dziewczyna. Nie było już nadziei na uratowanie jej. „Nono” całą noc siedziała przy niej. Rano zastałam ją przy praniu podkładów. Pytałam, dlaczego to sama robi. „Bo widzisz — powiada — ona już jest taka słaba, że ją boli i uraża każde podsuwanie basenu. Kazałam więc załatwiać się w podkłady, dlatego muszę je wciąż prać”. Dobra, kochana „Nono”. - str. 105

¹⁰² Dr Irena Kononowicz, ur. w 1911 r. w Łasku, „Nono”, aresztowana 9 października 1940 r. Od lipca 1941 r. pracowała w kolumnie sanitarnej, pełniąc równocześnie odpowiedzialne funkcje w konspiracji więziennej. Bardzo lubiana przez więźniarki, 30 lipca 1944 r. wywieziona do Ravensbrück. Zmarła 20 marca 1969 r.

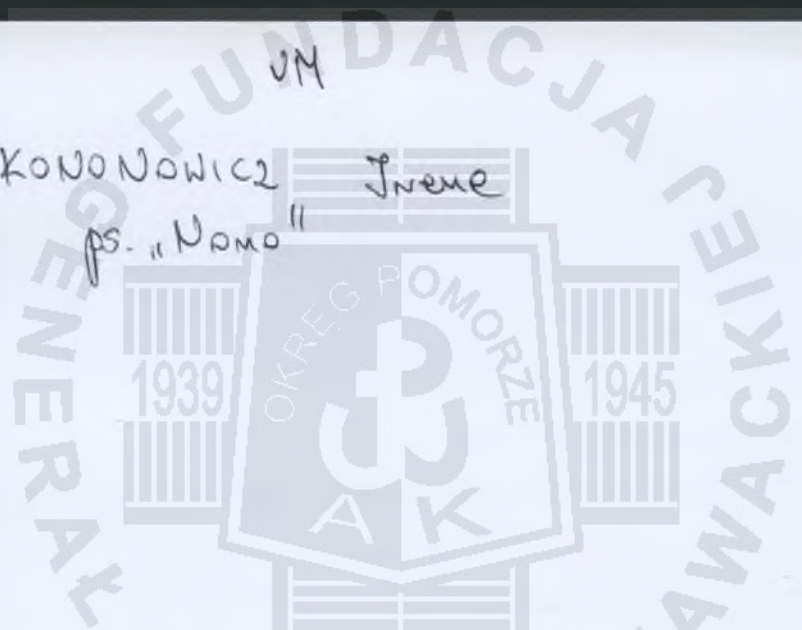
str. 480

i

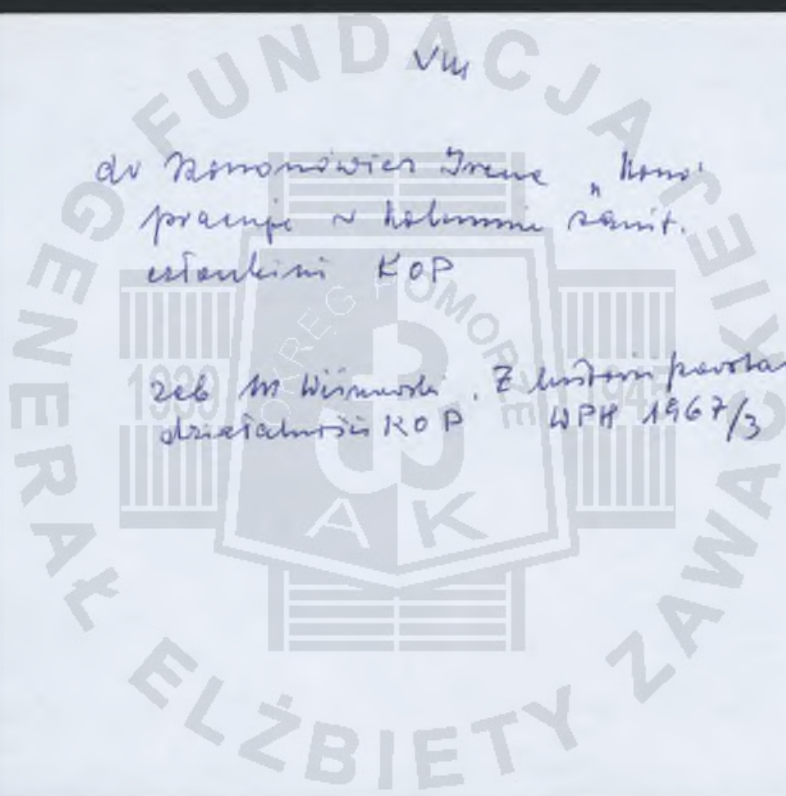
UM

AK
KG

KONONOWICZ Irene
ps. "Namo"

Zob. Wspomnienie więźniów Powiatu, W-wa 1975,
s. 40, 48, 67, 77, 78, 85, 91, 288, 362, 366, 389,
D.kw. III 04 406407 (M.N. E2)

Wz
dw. Rozmowa z Irene „Kosa”
pracującą w kolekcji szmity.
cestażeni KOP
Zeb. M. Wieruska, Z. Lubiński powstanie i
działalności KOP WPH 1967/3

UM

AK
KG

KONONOWICZ Krystyna
ps. "Namo"

- dw med, Komórka więzienna
DR - "w służbie więz. na terenie
Pawiake"
odzm. 3 u 1944 na wniosek DR

Zob. SPP - poszukiwanie J. Kuczyńska IX 2001
(zet do p. 226/2001 koresp. E.2. |

D. Kw. X 2001.

KONONOWICZ

4851

50 01/37

M/S/33344

1. N

Kononowicz

2. I, ps.

Kapitana Jurek

inż. Wrono

3. ur.

1949? m. Moskwa

zm. 20 III 1964? w Warszawie

4. st.

kap. dw. SPK

5. Org.

AK

6. przydz.

Oddz. II Kad. GPK

D II Kom. Misyj

Wz. 807y 6PP - VM, por. 33

pod Rz. wnt. Asie. Pk

Law 9X 1940? w GPK

Wzrost 190
Kondycja 120
Kononowicz 120

7. funkcje

lekarny

Kononowicz

5 PP 8. nr

13602 Nr 13561

wr. Kanty 220

9. zr.

niepodatowo. Kancel. 4544. 731.

Wzrost 190

1. Kosa. Monomoria kuzetna. kpt. letakiz. 13602, 5, 214 Md. 610m, ps. "Motto" s. 511, 737.
2. HM 1978/53 KHK.
- 3.
- 4.
5. SPP - uwyfikacja, praskiowie Rusyni...
- 6.
7. Etmologia, uwyfikacja... , Zyskacki, Rybnik 1945...
- 8.
- 9.
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21

Wzrost i budki s. 211-212, m. 212-213
 - w Wzrostu i budki s. 211-212
 9 Bk
 Gostrowski, mymaki kermimarek P. 1912, 1913

Monomoria? Rusyni? Wzrost i budki?
 KHK
 Literatura
 Bibliografia

HM 1978/53

KONONOWICZ Inema

